

Het een en ander is de reden, dat Ref. het boek, dat in den vorm van voordrachten is geschreven, na de lezing onvoldaan ter zijde legde en het den Ned.-Indischen titularissen niet bijzonder kan aanbevelen.

VAN DER SCHEER.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie!

Door de Afdeeling Friesland is een voorstel voor de Algemeene Vergadering ingediend, waarover ik een enkel woord in het midden wensch te brengen.

Dit voorstel (B) luidt, ontdaan van zijn tusschenzinnen: De Algemeene Vergadering spreke als haar meening uit, dat aan elken Nederlandschen arts de gelegenheid moet worden gegeven, om te promoveeren tot doctor in de geneeskunde, enz. Deze gelegenheid behoeft niet te worden gegeven, omdat zij bestaat, niet alleen voor elken Nederlandschen arts, maar voor iedereen. Men zal mij tegenwerpen, dat dit woordenzifterij is, en de bedoeling duidelijk genoeg is. Ik heb op de vergadering, waarin het voorstel is aangenomen, er op gewezen en herhaal het, dat die bedoeling juist niet blijkt. Ook het Hoofdbestuur heeft de bedoeling niet begrepen.

Het voorstel bedoelt, om ieder die in het bezit is van het Arts-diploma vrijstelling te verleen van de bij de Wet op het hooger onderwijs vereischte examens, die recht geven tot promoveeren: het candidaats- en doctoraal-examen. Het door het Hoofdbestuur voorgestelde amendement bedoelt integendeel wijziging te brengen in de toelating tot de academische examens.

Over dit principieel verschil hebben in de Afdeelingsvergadering de debatten geloopt.

Ik geloof, dat ieder overtuigd is van de noodzakelijkheid, om een einde te maken aan den zonderlingen toestand, waarin de opleiding van de geneeskundigen zich bevindt; het bestaan naast elkaar van (behalve zoölogie) volmaakt dezelfde examens voor dezelfde examinatoren, die echter nu eens als Faculteit, dan eens als Staats-commissie fungeeren. Aan dezen toestand behoort een einde te komen.

Het voorstel Friesland beoogt echter geheel iets anders en zou, werd het in toepassing gebracht, de toestand nog slechter maken, omdat het een goede regeling: voor allen uitsluitend academische examens, in den weg zou staan.

Zooals het voorstel er ligt, kan het gerust aangenomen worden, omdat het niets zegt. Er ontbreekt in de hoofdzaak, het vaststellen van de eischen waaraan de arts moet voldoen, om tot de promotie te worden toegelaten. Men kan naar de bedoeling raden, maar het staat er niet. Het amendement van het Hoofdbestuur is feitelijk een ander voorstel.

Ik zou een geheel ander voorstel wenschen, n. l. herziening van de eischen

van toelating tot de academische studie. Is het voorstel Friesland in dien geest te amendeeren, dan zou men er misschien iets mede kunnen bereiken. Van de bedoeling blijft dan niets over, evenmin als met de wijziging door het Hoofdbestuur voorgesteld, waarschijnlijk hetzelfde wat ik bedoel, maar omdat het voorstel niets prejudicieert, zou men dit jaar zich er over kunnen uitspreken, terwijl anders pas een volgend jaar de zaak kan worden ter hand genomen.

Onder dankzegging voor de verleende plaatsruimte

Stiens, 7 April 1902.

Uw Dw.

DR. L. DE JAGER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Geneeskundige bevolking. De Engelsche hoofdstad bezit volgens de jongste volkstelling 4801 geneeskundigen, 266 vroedvrouwen en 15844 verpleegsters (waaronder 3 blinde) en 263 verplegers. Onder de geneeskundigen zijn 169 mannelijke en 6 vrouwelijke vreemdelingen, waarvan 63 Amerikanen, 32 Duitschers, 4 Nederlanders en verder zijn alle Europeesche natiën, zelfs de Turken vertegenwoordigd, benevens Japan (*Lancet*).

— **Dressuur van inentingsvijanden.** Als men een berichtje in *the Med. Record* van 22 Maart mag gelooven, worden de personen, die te Liverpool opkomen om te verklaren, dat en waarom zij hun kinderen niet laten inenten, waardoor zij vrijstelling kunnen verkrijgen, eerst onthaald op de voorlezing eener brochure, uitgegeven door het bestuur van de British Medical Association en statistieken bevattende ten gunste van de inenting. Daar de voorlezing een uur duurt, zal de vrees daarvoor menigeen over zijn conscientious objection heenhelpen.

BERLIJN. — Een kliniek. Te Bahnau in Oost-Pruisen bestaat een ziekenhuis, dat zich boven alle woningen van het dorp verheft en weldra met een tweede gebouw uitgebreid zal worden, terwijl het volgende jaar een derde zal verrijzen. De zieken komen er heen tot zelfs uit Silezië en Thüringen en in den zomer liggen er zelfs 100 zieken. Men vindt er geen dokter, noch een apotheek of gelegenheid voor klimaat- of terreinkuren. De directrice is een gewezen barmhartige zuster; de eerste beambte is een heer van onbekende herkomst en verleden, die 90 jaren telt. De koetsier, een boerenknecht, die zijn spaarduit „in de zaak” gedaan heeft, is de derde medewerker. Alle drie hebben het tot een groote hoogte gebracht in het prediken en „gezondbidden” en in grootere of kleinere groepen worden de zieken vier tot zes-maal per dag — gedurende enkele weken echter bijna onafgebroken — „behandeld”. Ook kan men er klinisch onderwijs ontvangen. Onlangs is er nog een betaalmeester van de Marine, die wegens erge zenuw-